

MÉS DE 700 EXPULSIONS AL NOSTRE ÀMBIT EN CINC MESOS

¡Estrangers, go home!

L'aplicació de la Llei d'Estrangeria s'està convertint en un malson fins i tot per als «estrangers de coll blanc». Els expedients d'expulsions i la negativa a la residència definitiva són notes habituals que poden afectar 200.000 estrangers als Països Catalans, d'ací al 1992.

T. Violeta/O. Maugene/F. Manel/E. Roig

El febrer de 1984 Agustín Daniel García, argentí, 37 anys, de professió redactor-maquetista, aconseguia el seu permís de treball i residència vàlid per dos anys. L'abril de 1986 tornava a les oficines del Departament d'Estrangers de la Policia de València amb la intenció de renovar-lo. Aquesta vegada, però, li donaren allargues. De res ha servit que B. C. Artes Gráficas, SA, empresa per a la qual treballa, manifeste reiteradament el seu interès a contractar-lo. La resposta de l'administració ha estat i continua sent determinant: «Mentre un espanyol puga ocupar el seu lloc de treball vostè no pot treballar».

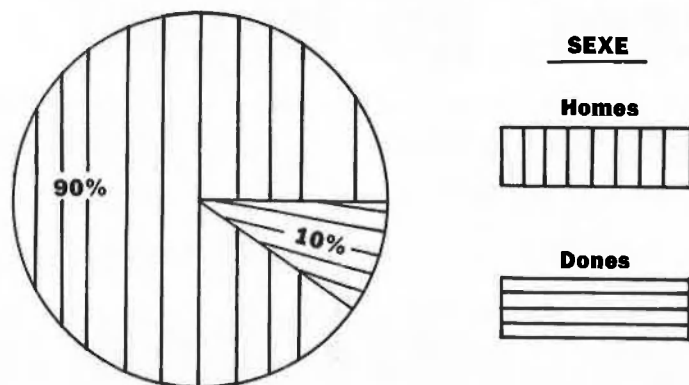
La Llei d'Estrangeria, aprovada el 1985 pel govern de Felipe González, s'està convertint en un malson, tant per als immigrants il·legals com per als estrangers *de coll blanc*. Sense anar més lluny, el col·lectiu de professors d'idiomes procedents de la CEE es veuen obligats a eixir 3 mesos de l'estat espanyol perquè els seus contractes són de nou mesos, i els permisos de residència pel mateix període. «D'aquesta manera —diu Erwin Hill, professor d'alemany de l'Escola Oficial d'Idiomes de Barcelona— ni tan sols podem cobrar l'atur, encara que cotitzem».

Més difícil encara ho tenen els treballadors indocumentats, provinents majoritàriament del sud d'Àfrica. Actualment, a l'estat espanyol hi ha 360.000 estrangers indocumentats, d'aquests, més de 200.000 viuen als Països Catalans. «La gran majoria —diu Micaela Panos Isardo, autora d'un estudi sobre població sol·licitant de refugi i assistent social de la Creu Roja de València— treballen en l'agricultura i en la construcció. Un 78 per cent arriben a les nostres ciutats en parella o en grup i només el 22 per cent ho fan en solitari. Segons es desprèn de l'estudi de Micaela

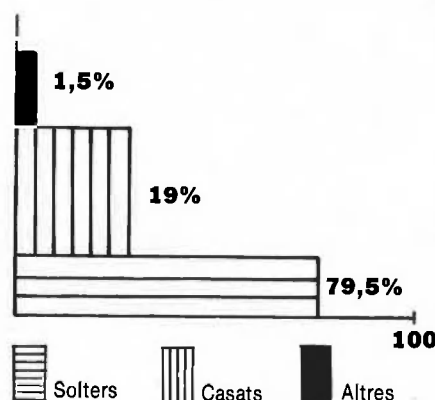
En l'actualitat, a l'estat espanyol hi ha 360.000 estrangers indocumentats.

Característiques dels refugiats

Els homes, amb una mitjana d'edat entre 20 i 30 anys, són els que més sol·liciten refugi. La resta són dones que generalment han arribat junt amb els seus homes o germans.

ESTAT CIVIL

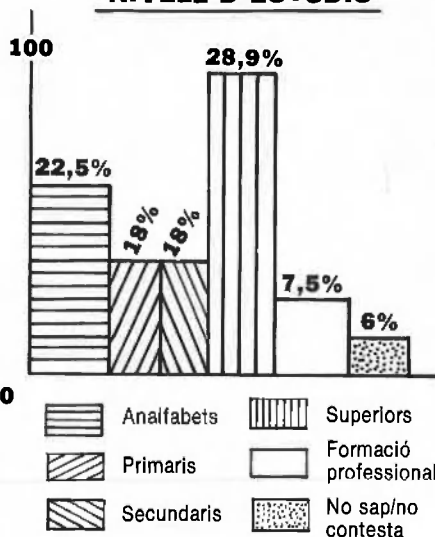

Estadístiques facilitades pels autors de l'estudi «Població sol·licitant de refugi i asil» de la Creu Roja.

Nombre d'expulsions (1988)

País Valencià: 550. Catalunya: 1.210. Balears: 7.

NIVELL D'ESTUDIS

La població analfabeta és tota d'origen sud-africà. Els tunisians i europeus tenen en la majoria dels casos estudis superiors. (Font: Estudi de la Creu Roja.)

Paños i Empar Aliaga, el 45 per cent hi arriben indocumentats, generalment sense passaport. «Aquesta falta de documentació —diu **Micaela Panos**— comporta dificultats a l'hora d'acreditar la seua identitat. Això no obstant, no és cap impediment quan se'ls necessita com a mà d'obra barata». Aquesta opinió és compartida per més de deu associacions no governamentals, entre les quals hi ha el Centre d'Informació per a Treballadors Estrangers a Barcelona (CITE), Amnistia Internacional i el Comitè de Defensa de Refugiats, Asilats i Immigrants d'Espanya (CONRADE).

Per a **Xavier Oliver**, director de CITE, la llei d'Estrangeria no serveix per a res, perquè no ha cobert cap dels ob-

jectius per als quals va ser creada. «Es tracta d'una llei —diu el president de CITE— que consagra la doctrina de la CEE, que busca mà d'obra barata i que expulsa els immigrants quan ja no els necessita. És una llei per a no tenir estrangers».

Davant d'aquestes denúncies, l'administració espanyola esgrimeix quasi obsessivament la necessitat de limitar l'entrada a una Europa que necessita reestructurar-se. Si bé, justifiquen les ràpides, i a vegades, inconstitucionals expulsions com un intent de fer complir la llei. La governadora civil de Castelló, **Concha Sáenz**, explicava la recent campanya contra les contractacions il·legals de treballadors nord-africans a Benicarló (Baix Maestrat), amb les se-

güents declaracions: «Aquests treballadors són perseguits perquè compleixen la llei i regulen la seua situació».

Càrrega burocràtica

Actualment, a Benicarló treballen quasi 200 estrangers. El passat disset d'abril, com a resultat d'una inspecció policíaca, van ser detinguts cinc marroquins, els quals, posteriorment, van ser extradits al seu país d'origen. Hi ha, però, quinze marroquins més —aquests portadors de passaport— als quals s'ha donat un termini de deu dies perquè tornen a Marroc i obtinguen el visat d'entrada a l'estat espanyol.

L'arribada d'aquests súbdits nord-africans a terres de Benicarló, com també a la resta de comarques de Castelló i el País Valencià, és deguda a l'escasença de mà d'obra autòctona que pugui treballar al camp. En la majoria de casos, la Direcció Provincial de Treball i els agricultors han mostrat la seva preocupació per aquest conflicte i han establert contactes. Segons ha pogut saber EL TEMPS, en el cas concret de Benicarló, els treballadors marroquins van protestar per la lentitud amb què l'administració espanyola ha enviat als consolsats la informació sobre els documents necessaris per a obtenir el visat. Pel que es veu, els fax arribaven amb retard a les diferents ambaixades i no van poder ser recollits pels treballadors, que ja havien passat la frontera sense visat.

D'altra banda, també és sorprenent que aquest any, concretament a Castelló, només hagen arribat vint peticions de legalització, si les comparem amb les quaranta-cinc de l'any passat. «La Llei d'Estrangeria —diu **Mariano Navarro**, advocat de Caritas— ha significat una càrrega burocràtica immensa. Per exemple, al nostre àmbit hi ha actualment 4.000 expedients de legalització de residència aturats. D'aquests, 3.000 pertanyen a Barcelona. Això provoca que nombrosos treballadors es troben en una situació il·legal i es veuen obligats a incorporar-se a l'economia submergida, on no tenen cap tipus de dret».

Expulsions

En teoria, els tres motius bàsics que poden originar l'expulsió són les denúncies per part de la població autòctona, la realització de delictes i la falta de mitjans per a sobreviure. Dels tres, aquest últim aspecte representa quasi el 60% del total de casos. L'ambigüitat de l'últim supòsit està afavorint, segons fonts algerianes de la ciutat d'Alacant, algu-

nes expulsions polítiques d'individus incòmodes per a certs governs, especialment el d'Algèria.

Després de la denúncia o la detenció, els expedients arriben a Govern Civil que, a través del seu Departament d'Estrangers, comprova les dades. Si aquestes són certes, es decreta l'expulsió immediata a càrrec de l'estat espanyol; tot això si l'estranger no té cap deute amb la justícia. Si hi ha processos judicials pendents, l'expulsió no es fa efectiva fins que l'individu no haja complert la seua condemna.

En el cas concret d'Alacant, on les expulsions són nombroses, més de la tercera part de les propostes d'expulsió són executades. Segons dades facilitades pel gabinet de premsa del Govern Civil de la província, el 1988 arribaren a les mans de **Virginio Fuentes**, governador civil d'Alacant, 682 propostes d'expulsió, 432 de les quals foren decretades i 239 han estat portades a terme. Això no obstant, una vegada més, les dades oficials no concorden amb la realitat. El defensor del poble, **Alvaro Gil Robles**, ha manifestat recentment que cada vegada hi ha més expulsions i que la gran majoria impedeixen demanar als jutges la suspensió d'aquesta decisió, cosa que vulnera el dret constitucional de qualsevol estranger a la tutela judicial efectiva.

Dins i fora de l'àmbit alacantí, on estranger és quasi sinònim d'algerià, la falta de l'oportuna notificació del decret d'expulsió és una realitat. Aquesta actitud per part de la justícia impossibilita al ciutadà estranger el plantejament, davant l'òrgan jurisdiccional competent de la suspensió de l'acte administratiu acordat.

En la pràctica, els algerians i nord-africans no són l'únic objectiu de la Llei d'Estrangeria. Els alemanys, francesos, argentins i, fins i tot, els anglesos sense permís de treball i que no són inversors, són candidats a l'expulsió. «El permís de treball, malgrat que estiga caducat, és un document d'or», afirma l'argentí **A. Daniel García**.

A Barcelona, al llarg de l'any 1988 es van produir unes tres mil expulsions. A més, el ritme d'obertura d'expedients previs a l'expulsió és d'una vintena diària.

«Els tràmits per a l'expulsió se solucionen en 72 hores i les despeses del bitllet de tornada influeixen en el procediment. Si el bitllet és econòmic, n'hi ha prou amb l'informe policíac i l'autorització del governador civil. Si el bitllet és car, a banda de la policia i el gover-

Els africans són l'objectiu primer dels controls policíacs.

nador, ha d'intervenir el jutge. «La tramitació de qualsevol permís —explica **Omar Hazed**, tunisià de 22 anys— bé de treball, bé de residència, acostuma a tardar de 6 a 7 mesos. A més, es demana un mínim de 120.000 pessetes d'ingressos mensuals per a renovar el permís de residència».

Com delinqüents

«Jo no sé què està passant —diu l'argentí **Daniel García**—, però he vist plorar un negre a la porta del Departament d'Estrangers del Ministeri de Treball que tenia ja tots els documents en regla al qual, però, mai li van donar el permís de residència. També he vist com un matrimoni xinès, residents durant anys a València i amb un restau-

rant propi, no obtenien la renovació del permís. Entenc que hi ha d'haver un filtre, però això que estan fent no és just. Així no podem fer una vida mitjanament normal».

En opinió de l'advocat de Caritas, l'enduriment de la política en aquesta matèria permet un augment de la delinqüència i un sentiment de xenofòbia entre els ciutadans. «Molts estrangers, als quals se'ls nega un contracte laboral, es veuen obligats a eixir al carrer i buscar-se la vida com poden». Per a **Ismael Elmorabet**, marroquí, integrant de la directiva de CITE, la Llei d'Estrangeria s'aplica amb esperit xenòfob, perquè el que es pretén és traure els estrangers fora de l'estat espanyol. «D'ací al 1992 —diu— és clar que volen fer neteja». □